

Eugénio de Andrade *Bílá na bílé* (Branco no Branco, 1984),
česky v překladu Pavly Lidmilové ve výboru *Svrchovanost* (2004)

Básně jsou pouze číslované, vždy ta stejná je v překladu a poté v originále.

I

Udělej si klíč, třebaš malý,
vstup do domu.

Nebraň se něze, měj soucit
s látkou ptáků a snění.

Vzývej oheň a zářivost, hudbu
boků.

Neříkej *kámen*, řekni *okno*.
Nechtěj být jako stín.

Řekni *muž*, řekni *dítě*, řekni *hvězda*.
Opakuj slabiky tam,
kde světlo je šťastné a prodlévá.

A říkej znovu: *muž žena, dítě*.
Kde krása je mladší.

I

Faz uma chave, mesmo pequena,
entra na casa.

Consente da doçura, tem dó
da matéria dos sonhos e das aves.

Invoca o fogo, a claridade, a música
dos flancos.

Não digas *pedra*, diz *janela*.

Não sejas como a sombra.

Diz *homem*, diz *criança*, diz *estrela*.

Repete as sílabas
onde a luz é feliz e se demora.

Volta a dizer: *homem, mulher, criança*.

Onde a beleza é mais nova.

II

Je na jihu místo, místo, kde
vznícená bělost
vápna vyzývá zrak.

Kde jsi žil. Kde někdy ve spaní

dosud žiješ. Jméno napité vodou
ti stéká z úst.

Po kozích stezkách jsi sbíhal
k pláži, moře bušilo

do oněch kamenů, do těchto slabik.
Oči se nadobro stápěly
v záblesku
posledního nebo prvního dne.

Byla to dokonalost.

II

É um lugar ao sul, um lugar onde
a cal
amotinada desafia o olhar.

Que viveste. Onde as vezes no sono

vives ainda. O nome prene de água
escorre-te da boca.

Por caminhos de cabras descias
à praia, o mar batia

naquelas pedras, nestas sílabas.
Os olhos perdiam-se afogados
no clarão
do último ou do primeiro dia.

Era a perfeição.

XLVII

A teď ruka; která neumí létat;
ba ani proměnit
skálu v pramen; ruka
plná ničeho.

Ruka nejistoty, nestálosti, nejasnosti;
která zná jen pustinu nahotu
pouště;
dům beze zdí a střechy.

Která neumí snít; vysnít slovo

vlhké, bratrské;
jež nezná žádná noha;
slovo.

A ne tohle nic.

XLVII

Agora a mão; que não sabe voar;
nem sequer converter
a pedra em nascente; mão
cheia de nada.

Mão do incerto, instável, inseguro;
que sabe só do deserto, da nudez
do deserto;
Da casa sem paredes nem tecto.

Que não sabe sonhar; sonhar a palavra
húmida, fraterna;
que nenhum pé conhece;
a palavra.

E não nada.